

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní **společnosti PEIT Company, s.r.o.**, se sídlem Moravská Třebová, Čs. armády 93/16, zast. JUDr. Rudolfem Skoupým, advokátem ve Svitavách, Soudní 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 25.7.2012, č.j. 4480/12-1200-607208, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 25. července 2012, č.j. 4480/12-1200-607208, se z r u š u j e a věc se v r a c í Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.**
- II. **Odvolací finanční ředitelství je p o v i n n o zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 19.456 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou JUDr. Rudolfa Skoupého, Svitavy, Soudní 1.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25.7.2012, č.j. 4480/12-1200-607208, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobkyně do

rozhodnutí Finančního úřadu v Moravské Třebové (dále jen „správce daně“) o dodatečném vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2009 do 31.12.2009 a napadené rozhodnutí potvrdil.

V jeho odůvodnění uvedl, že žalobkyně podala dne 14.3.2011 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2009 do 31.12.2009. Při místním šetření, které proběhlo ve dnech 22. a 23.3.2011 správce daně mimo jiné zjistil, že do daňových nákladů uplatnila odměnu soudnímu exekutorovi ve výši 435.000 Kč. Správce daně proto vyzval žalobkyni dne 9.5.2011 k odstranění pochybností a předložení důkazních prostředků, které by dokládaly, že došlo k zastavení exekuce ve smyslu ustanovení § 89 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, v platném znění (dále jen „exekuční řád“), a v důsledku toho přešla povinnost úhrady nákladů exekuce z povinné J. Z. na žalobkyni. Ta na výzvu v požadované lhůtě nereagovala, a proto správce daně dne 30.6.2011 sepsal úřední záznam, ve kterém uvedl důvody přetrvávajících pochybností. Poté, co byla žalobkyně s tímto sdělením seznámena, žádala pokračování v dokazování s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. Správce daně shledal důvody k pokračování dokazování relevantními a dne 1.8.2011 zahájil daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za uvedené zdaňovací období.

Ve věci odměny měl správce daně dle žalovaného k dispozici fakturu č. 9007004, která se odkazuje na smlouvu o realizaci smluvní odměny za případ 103 Ex 14774/07 ze dne 31.7.2009 (dále jen „Smlouva“), kterou uzavřela žalobkyně se soudním exekutorem JUDr. T. V. Po vyhodnocení těchto podkladů měl správce daně i nadále pochybnosti o tom, zda se u nákladů ve výši 435.000 Kč, vynaložených na odměnu exekutorovi, nejedná o náklady exekuce, které zpravidla hradí povinný.

Žalobkyně dále předložila i doklady, které osvědčovaly existenci exekuce, její důvodnost a některé procesní úkony okresního soudu, krajského soudu i soudního exekutora v průběhu exekuce. Ani tyto důkazní prostředky však podle správce daně neprokázaly tvrzení žalobkyně, že částka 435.000 Kč, uvedená na faktuře č. 900704, je smluvní odměnou vyplývající ze smlouvy sjednané podle ustanovení § 90 odst. 2 exekučního řádu, ani že došlo k zastavení exekuce ve smyslu ustanovení § 89 exekučního řádu s příslušným daňovým dopadem, který by žalobkyni umožnil uplatnit ustanovení § 24 odst. 2 písm. zs) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Neprokázaly ani, že tyto výdaje sloužily k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobkyně tak nesplnila podmínky výzvy a neunesla důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“).

Ze zprávy o daňové kontrole, kterou správce daně se žalobkyní projednal dne 21.12.2011 vyplývá, že správce daně neuznal za daňový náklad odměnu soudnímu exekutorovi za provedení exekuce ve výši 435.000. Následně dne

21.12.2011 žalobkyni dodatečně vyměřil daň z příjmů právnických osob ve výši 98.000 Kč a současně sdělil penále ve výši 19.240 Kč.

Žalovaný k jednotlivým žalobním námitkám dále ještě uvedl, že žalobkyně prokázala existence exekuce a její důvodnost. Důkazní prostředky, které předložila, však neprokázaly, že částka 435.000 Kč je smluvní odměnou vyplývající ze Smlouvy, která měla být sjednána podle ustanovení § 90 odst. 2 exekučního řádu. Citoval jednotlivé články Smlouvy, definoval postavení exekutora a jeho nárok na odměnu dle § 87 odst. 1 a § 90 odst. 1 exekučního řádu a vyhlášky č. 330/2001 Sb. Ministerstva spravedlnosti, o odměně a náhradě soudního exekutora, o odměně a náhradě správce podniku a o podmínkách odpovědnosti za škody způsobené soudním exekutorem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Zdůraznil, že náklady exekuce hradí exekutorovi podle § 87 odst. 3 exekučního řádu povinná J. Z. Podle žalovaného v přezkoumávaném případě k zastavení exekuce v roce 2009 nedošlo ani nebyla zjištěna nemajetnost povinné. Nebyl proto důvod, aby náklady exekuce hradila žalobkyně.

Dále žalovaný posuzoval, zda uzavřenou Smlouvu lze posuzovat podle § 90 odst. 2 exekutorského řádu jako smluvní odměnu a uzavřel, že lze takovou smlouvu uzavřít pouze před usnesením soudu o pověření exekutora provedením exekuce, tj. před začátkem vlastní exekuční činnosti, nikoli v jejím průběhu, a odkázal na odbornou literaturu (Kasíková a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti – komentář, 2. vydání, C.H.Beck, 2010). Smlouva byla uzavřena dne 31.7.2009 a usnesení soudu, č.j. 10Nc 3477/2007-9, obsahující pověření exekutora JUDr. T. V. provedením exekuce, nabylo právní moci již dne 10.6.2008.

K věci žalovaný dále citoval ust. § 25 odst. 1 písm. y), § 24 odst. 1 a § 24 odst. 2 písm. zs) zákona o daních z příjmů. Zdůraznil povinnost danou v ustanovení § 8 odst. 3 daňového řádu vycházet ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní. Uzavřel, že dle obsahu Smlouvy se jednalo o náklady exekuce o čemž svědčí vlastní dikce jejího článku IV., který ujednává, že *„náklady exekuce budou na základě této dohody převedeny jako smluvní odměna“*, ale i výpočet výše odměny. Ta byla složena z částky 15 % z dosud vymožené částky 1.550.000 Kč (235.000 Kč) a z účelně vynaložených výdajů, zejména za doručování písemností, cestovné, za ztrátu času, administrativní správu spisu, skladné historických automobilů v délce téměř 2 let, organizaci dražby, inzerci, znalecké posudky, opakované převozy automobilů, které vzhledem k náročné podrobné kvantifikaci exekutor vyčíslil paušální částkou 200.000 Kč.

Žalovaný uzavřel, že spisový materiál i odpověď exekutora svědčí o tom, že v daném případě nedošlo ani k naplnění ustanovení § 89 exekučního řádu, neboť soud exekuci dosud nezastavil, a proto žalobkyně nemohla uplatnit výjimku v daňovém uplatnění nákladů exekuce obsaženou v ustanovení § 24 odst. 2 písm. zs) zákona o daních z příjmů.

Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobkyně, že částka 435.000 Kč je nákladem vynaloženým za účelem dosažení příjmu, neboť byla vynaložena v souvislosti s uspokojením pohledávky (evidována v rozvaze v oběžných aktivech), tj. v souvislosti s vymožením finančních prostředků, které (budou-li vymoženy) budou účtovány jako snížení hodnoty pohledávky a nikoli jako zdanitelný příjem ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Žalobkyně ve včas podané žalobě vytýkala žalovanému, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, zejména daňovým řádem, když žalovaný rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a z provedených důkazů vyvodil nesprávné právní závěry.

K věci uvedla, že v exekučním řízení vedeném u Okresního soudu ve Svitavách proti povinné J. Z. pro částku 2.750.000 Kč byl tímto soudem k provedení exekuce pověřen JUDr. T. V. Žalobkyně s tímto exekutorem dne 31.7.2009 uzavřela smlouvu o realizaci smluvní odměny za případ 103 Ex 14774/07, na jejímž základě vystavil exekutor fakturu č. 9007004 na částku 435.000 Kč, kterou žalobkyně uplatnila do nákladů ve zdaňovacím období roku 2009. Po provedeném místním šetření správce daně neuznal proplacenou odměnu exekutorovi jako daňový náklad. Rozhodnutím ze dne 21.12.2011, č.j. 63099/11/265970604445, žalobkyni vyměřil daň ve výši 98.000 Kč a uložil jí zaplatit penále ve výši 19.240 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně do citovaného platebního výměru zamítl

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že správce daně postupoval nesprávně, pokud neuznal uplatnění smluvní odměny exekutora jako daňové náklady, respektive jako náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Uvedla, že předložila všechny důkazy, jejichž opatření lze požadovat, a tím spornou skutečnost dostatečně prokázala. Postup žalovaného označila za svévoli, nikoliv volné hodnocení předložených důkazů. Tvrdila, že smluvní odměna exekutora není dle § 90 odst. 2 exekučního řádu nákladem exekuce. Žalovaný tedy nesprávně zařazuje předmětnou smluvní odměnu exekutora pod negativní výčet ustanovení § 25 odst. 1 písm. y) zákona o daních z příjmů, podle kterého nelze jako výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely uznat exekuční náklady podle zvláštních předpisů, s výjimkou uvedenou v § 24 odst. 2 písm. zs) téhož zákona, přičemž tato výjimka se vztahuje pouze na exekuční náklady hrazené věřitelem. Dle žalobce nelze smluvní odměnu exekutora aplikovat ani na jedno z těchto ustanovení zákona o daních z příjmů, neboť dle ust. § 90 odst. 2 exekučního řádu odměna není nákladem exekuce. Dále žalobkyně dodala, že ust. § 24 zákona o daních z příjmů obsahuje v druhém odstavci pouze demonstrativní (nikoliv taxativní) výčet toho, co lze za náklady považovat. Protože smluvní odměnu nelze zařadit ani do negativního výčtu v ust. § 25 téhož zákona, není důvodné smluvní odměnu exekutora za výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů nepovažovat.

Žalobkyně připustila, že v čl. IV. Smlouvy se hovoří o nákladech exekuce, nicméně následně jsou označeny jako smluvní odměna. Žalovaný však ignoruje

skutečnou vůli stran a omezuje se pouze na gramatický výklad Smlouvy. I když tvrdí, že právní úkony hodnotil ve smyslu ust. § 8 odst. 3 daňového řádu dle jejich obsahu, Smlouvu hodnotil naopak. Obě smluvní strany potvrdily, že jejich skutečnou vůlí bylo uzavřít dohodu o smluvní odměně exekutora. Za irelevantní označila i skutečnost, že smlouva byla uzavřena až v průběhu exekučního řízení, neboť není v žádném právním předpisem stanoveno, že takový postup není možný.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně v žalobě neuvedla žádné nové argumenty, proto se odvolal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem setrvaly strany sporu na svých tvrzeních i procesních návrzích. Krajský soud k objasnění úmyslu smluvních stran při uzavření Smlouvy ze dne 31.7.2009 o realizaci smluvní odměny k návrhu žalobkyně předvolal a vyslechl Mgr. R. M., zástupce soudního exekutora JUDr. T. V. Ten potvrdil, že obsahem jeho činnosti je jednání s věřiteli a uzavírání smluv o odměnách za prováděné exekuce. Předložil několik smluv uzavřených s věřiteli a uvedl, že slouží k pokrytí nákladů exekutorů. Ty, které hradí povinný se vyúčtují až po ukončení exekučního řízení, které může probíhat i několik let. Proto smluvní odměny se běžně s věřiteli domlouvají. V posuzovaném případě byly do exekuce zahrnuty historické automobily. Náklady na jejich odborný převoz a uskladnění za odpovídajících podmínek byly mimořádné, proto k jejich úhradě musel exekutor požadovat sepsání Smlouvy o odměně s oprávněným, tedy se žalobkyní. Svědek potvrdil, že Smlouvu sepsával osobně a dojednání bylo podobné jako v jiných případech. Nejdříve bylo uvažováno jen s odměnou ve výši 10%, později došlo k jejímu rozšíření. Východiskem byla výše dosud vynaložených nákladů, proto na rozdíl od většiny uzavřených smluv, které jsou pouze rámcové, byly pro informaci žalobkyně jednotlivé položky dohodnuté odměny podrobně rozepsány. Potvrdil ale, že dohodnutá odměna nemá žádný vliv na výši účtovaných nákladů exekučního řízení, které budou exekutorem účtovány povinné J. Z. Podle slyšeného svědka představují dohody o odměně sjednané s oprávněnými jistotu pro exekuční kancelář, že jí bude uhrazeno to, co byla nucena vynaložit na provozní a jiné náklady.

Zástupce žalobkyně v závěru uvedl, že soud by měl posoudit, zda uzavřená Smlouva je úkonem zastírajícím skutečný úmysl smluvních stran, tedy dohodnout si, že žalobkyně uhradí náklady daňové exekuce, které je dle exekučního řádu povinen hradit dlužník a dále posoudit, zda je možné pokládat tento náklad za náklad dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že výslech svědka nepřinesl žádné nové zjištění, pouze potvrzení toho, že uzavřená Smlouva byla nestandardní a odměna byla dohodnuta pro případ, že povinná náklady řízení neuhradí. Proto je třeba ji hodnotit samostatně, bez vztahu k ostatním předloženým smlouvám.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) a žalobu shledal důvodnou.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správce daně neuznal za daňový náklad odměnu soudnímu exekutorovi za provedení exekuce ve výši 435.000 Kč dle faktury č. 900704. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně prokázala existence exekuce a její důvodnost. Důkazní prostředky, které předložila však dle žalovaného neprokázaly, že dohodnutá a zaplacená částka 435.000 Kč je smluvní odměnou vyplývající ze Smlouvy, která měla být sjednána podle ustanovení § 90 odst. 2 exekučního řádu.

Krajský soud se s tímto názorem žalovaného nezbožnil. Vzal v úvahu obsah Smlouvy, uzavřené žalobkyní s exekutorem JUDr. T. V., porovnal ji se smlouvami uzavřenými stejným exekutorem s jinými oprávněnými, které předložil svědek Mgr. R. M. a s jeho svědeckou výpovědí a usoudil, že žádný z předložených podkladů nepotvrzuje závěr žalovaného, že uzavřená dohoda o smluvní odměně exekutora zastírá skutečný úmysl smluvních stran, t.j. dohodnout se na úhradě nákladů exekuce, které měla v souladu s exekučním řádem hradit povinná J. Z. Krajský soud připouští, že jednotlivá ujednání Smlouvy by tomuto závěru i svědčila, nicméně usoudil, že není důvod nevěřit svědkovi, že úmyslem exekutora bylo se žalobkyní dohodnout smluvní odměnu ve smyslu ust. § 90 odst. 2 exekučního řádu a výčet jednotlivých položek, ze kterých se dohodnutá odměna skládala, byl pouhou informací pro žalobkyni jako oprávněnou. Podle jakých zásad má být výše smluvní odměny stanovena exekuční řád neupravuje a je proto třeba ji ponechat na smluvní volnosti stran. Krajský soud uvěřil svědkovi také v tom, že smluvní odměna není překážkou pro vyúčtování nákladů exekuce povinné J. Z. v rozsahu, který umožní ustanovení § 87 exekučního řádu. Jiný postup by byl nepochybně ve zjevném rozporu se zájmy exekutora. Proto se nelze přiklonit k závěru žalovaného, že obsahem Smlouvy je úhrada nákladů exekuce, ve smyslu ust. § 87 exekučního řádu, kterou platí dle odst. 3 citovaného ustanovení povinný. Krajský soud proto na rozdíl od žalovaného zastal názor, že částka 435.000 Kč zaplacená žalobkyní na základě Smlouvy s exekutorem JUD . T. V. je smluvní odměnou podle ust. § 90 odst. 2 exekučního řádu.

Krajský soud se neztotožnil ani s výkladem ust. § 90 odst. 2 exekučního řádu, jak ho prezentoval žalovaný s odkazem na komentář autorů Kasíková a kol. k zákonu o soudních exekutorech a exekuční činnosti, kde vyslovili názor, že smluvní odměnu lze dohodnout pouze do okamžiku, kdy je usnesení o pověření exekutora provedením exekuce doručeno exekutorovi, tedy před začátkem vlastní exekuční činnosti, nikoli v jejím průběhu. Ze znění citovaného ustanovení lze pouze dovozovat, že dohoda o smluvní odměně nenabude účinnosti dříve, než bude exekutorovi doručeno usnesení o jeho pověření k provedení konkrétní exekuce. Rozhodně to však nevylučuje, aby se dohoda o smluvní odměně uzavřela kdykoliv později, tedy v době, kdy již exekuce probíhá a oprávněný může posoudit činnost exekutora a

zvážit, zda a v jaké výši je smluvní odměnu ochoten uhradit. Jiný výklad by oprávněnému nedal prostor pro takovou úvahu a značně by také omezil smluvní volnost zúčastněných. Současné znění tohoto ustanovení již k výkladu, který zaujal žalovaný, nedává prostor.

Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Výdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou dle odst. 2 písm. zs) i náklady exekuce podle zvláštního předpisu hrazené věřitelem.

V odst. 1 citovaného ustanovení jsou výdaje definovány tak, že jimi jsou všechny výdaje, které byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, tzn., že musejí mít vazbu na příjmy poplatníka. Výdaj tak vyjadřuje snížení vlastního jmění poplatníka a udává hodnotu aktiv spotřebovaných při získávání výnosů. Ustanovení § 24 vymezuje v odst. 1 výdaje, které lze jednoznačně logicky přiřadit k příslušným výnosům, pro které tedy platí princip věcné shody. V odst. 2 citovaného ustanovení jsou pak definovány náklady, které nemají jednoznačnou souvislost s výnosy. Mezi jinými jsou takovým nákladem dle odst. 2 písm. zs) náklady exekuce podle zvláštního právního předpisu hrazené věřitelem. Takovým zvláštním předpisem je exekuční řád, na který citované ustanovení odkazuje.

Krajský soud s ohledem na shora vyslovené závěry týkající se uzavřené Smlouvy dle § 90 odst. 2 exekučního řádu napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude vázán právním názorem krajského soudu ohledně kvalifikace nákladů dle uzavřené smlouvy a znovu z tohoto pohledu zhodnotí závěr správce daně i svoje závěry týkající se uznatelnosti žalobkyní vynaložených nákladů na vymození pohledávek za povinnou J. Z. z pohledu ust. § 24 odst. 2 písm. zs) zákona o daních z příjmů ale i dle ust. § 24 odst. 1 případně § 25 odst. 1 písm. y) téhož zákona. S argumentací žalobkyně, že náklady, které vynaložila na základě Smlouvy mohou být posuzovány i jako náklady dle odstavce 1 citovaného zákona se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal pouze tvrzením, že částka 435.000 Kč byla vynaložena v souvislosti s vymožením finančních prostředků, které (budou-li vymoženy) budou účtovány jako snížení hodnoty pohledávky a nikoli jako zdanitelný příjem ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů, aniž by tento závěr přesvědčivě zdůvodnil a podepřel citací konkrétních zákonných ustanovení.

Z důvodů výše uvedených krajský soud dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové zrušil a věc vrátil Odvolacímu finančnímu ředitelství dalšímu k řízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících

v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 2.100 Kč a dva úkony po 3.100 Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů za 4 úkony po 300 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). V souvislosti s účastí při jednání jsou dalším nákladem cestovní výlohy (automobil) ze Svitav do Hradce Králové a zpět dle předloženého vyúčtování v částce 2.000 Kč dle § 13 odst. 1 advokátního tarifu. To vše pak navýšeno o daň z přidané hodnoty v částce 2.856 Kč. Celkem bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobkyni do rukou jejího zástupce částku uvedenou ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. července 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu